

Arrest

nr. 317 040 van 21 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2024.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 31 januari 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen, zoals verzoekers ook opmerken in hun antwoord van 17 februari 2024 op de vraag van de Raad om in overeenstemming met artikel 39/62 actuele informatie bij te brengen aangaande de algemene situatie in Georgië. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert het verzoekers thans het belang bij hun betoog omtrent de toepasselijkheid van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is hun uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. Waar verzoekers de kortere beroepstermijn van 10 dagen aanklagen, wijst de Raad er op dat in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, in casu de beroepstermijn dertig dagen betreft. De commissaris-generaal ging immers niet over tot het nemen van de bestreden beslissingen binnen de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van de verzoeken zodat de verkorte beroepstermijn van tien dagen zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld is dan ook geheel te wijten aan het feit dat hun advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd. Zij het overigens bemerkt dat uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de advocaat van verzoekers kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissingen alsook de informatie waarop de bestreden beslissingen is gesteund, en hierop ingaat.

5. Bijzondere procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

5.2. Verzoekers stippen aan dat zij wel degelijk psychologische problemen kennen en dit naar aanleiding van de traumatische ervaringen in hun land van herkomst. Zij verwijzen in dit verband naar het vrij relaas van verzoekster waarin zij aangaf dat zij een beroerte heeft gehad in Georgië, het voor haar moeilijk is om met

woorden uit te drukken wat zij toen voelde, haar psycholoog in België haar goed heeft geholpen en zij vaak weende tijdens het persoonlijk onderhoud.

Het loutere feit dat verzoekster in het verleden beroertes heeft gehad, ondersteund door de bijgebrachte medische attesten, kan op zich niet volstaan om te besluiten dat er in hun hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster moet het bestaan van dergelijke procedurele noden concreet aannemelijk maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. Verzoeksters profiel in acht genomen, is het aan haar hiertoe de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Hetzelfde geldt voor verzoeker. Zij hebben echter op geen enkel moment aangegeven dat zij ten gevolge van psychologische problemen niet in de staat zouden zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Verzoekers gaven bij aanvang van hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 25 november 2022, bijgestaan door hun advocaat en een tolk, evenmin een opmerking waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Beiden gaven na afloop aan dat het gehoor goed is verlopen (NPO verzoekster, p. 14; NPO verzoeker, p. 18). Indien verzoekers werkelijk menen dat zij moeite zouden hebben om aan hun verplichtingen in het kader van de procedure te voldoen, verhinderd zouden zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of nood zouden hebben aan steunmaatregelen, kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij dit zouden vermelden bij aanvang van hun persoonlijk onderhoud, quod non in casu. Verzoekers brengen overigens geen psychologische attesten aan die hun beweringen hierover te staven.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de gehoren op normale wijze zijn verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekers waren immers in staat om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij konden eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Er is verder geen objectief gegeven voorhanden dat de emoties van verzoekster haar verhinderd zouden hebben haar asielrelaas volledig en juist te vertellen. Zij duidt evenmin nader op welke punten haar emotionaliteit haar verklaringen zou hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen.

Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoekers laten bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze hun beweerd psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motiveringen en beslissingen. Er is dan ook geen indicatie dat de gehoren anders zouden zijn verlopen indien zij op een andere manier zouden zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoekers op het einde van de persoonlijke onderhouds hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers verklaren dat zij Georgië hebben verlaten omwille van bedreigingen door M.R. als gevolg van een aangegane privélening die verzoekster niet kan terugbetalen.

6.2. Deze aangevoerde problemen worden niet zozeer in twijfel getrokken. De Raad wijst er evenwel op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

6.3. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door beide partijen, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of

zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde recente COI Focus blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekers in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 17 februari 2024 verwijzen, waarin onder meer wordt verwezen naar corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als voormelde COI Focus. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6.4. Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit hun verklaringen blijkt immers dat de overheid stappen had ondernomen om hen te helpen. Zo noteerde de politie verzoeksters verklaringen toen zij op 1 september naar de politie ging en gaven aan dat zij direct contact zouden opnemen met M.R. (NPO verzoekster, p. 7). Verzoekster verklaarde echter dat zij geen contact meer had opgenomen met de politie om zich te informeren (NPO, p. 8). Op de vraag waarom zij dat niet deed, antwoordde verzoekster dat de politie haar zou informeren, maar dat zij geen mobiele gsm had en dat zij de situatie niet wilde laten escaleren (NPO verzoekster, p. 12). Dit is echter tegenstrijdig waar zij aangaf dat de politie haar tweemaal probeerde te bellen op haar gsm na het incident op 2 september. Verzoekster verklaarde hierover dat zij niet opnam, omdat zij reeds besloten had het land te verlaten (NPO verzoekster, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat – indien zij werkelijk nood heeft aan bescherming – zij zich zou informeren bij de politie of zou antwoorden als zij contact opnemen met haar. Bovendien toont dit de bereidwilligheid van de Georgische autoriteiten aan om u te helpen. Dit blijkt eveneens uit het feit dat de politie volgens verzoekers hun verklaringen na het incident van 2 september naar hun appartementsgebouw kwam, een proces-verbaal opstelde en zowel de getuigenissen van verzoekster als haar buurvrouw nam (NPO verzoeksters, p. 10; NPO verzoeker, p. 14-15). Bovendien belde de politie ook nog naar verzoeker om de daders te verifiëren (NPO verzoekster, p. 11; NPO verzoeker, p. 14). Er kan verwacht worden dat verzoekers het onderzoek van de politie zouden afwachten, zeker gezien de politie wel degelijk stappen ondernam om verzoeker te helpen.

Het loutere feit dat verzoeker werd aangevallen de dag nadat verzoekster klacht heeft ingediend, betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hen bescherming te bieden tegen hun belager. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen klacht indiende tegen de personen die hem aanvielen en dat hij zich niet informeerde of de daders al gearresteerd waren. Hij verklaarde dat hij geen interesse had hierin en dat M.R. gewoon iemand anders zou sturen (NPO verzoeker, p. 15). Er kan echter verwacht worden dat verzoeker klacht zou indienen of zich zou informeren over de stand van zaken in zijn dossier. Zeker gezien de ernst van de feiten, aangezien hij verklaarde dat hij mesverwondingen had (NPO

verzoeker, p. 6). De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Hierbij dient opnieuw benadrukt te worden dat uit verzoekers hun verklaringen wel degelijk de welwillendheid van de politie blijkt.

Wat dit incident van 2 september betreft moet overigens worden bemerkt dat verzoekers geen documenten neerleggen ter bevestiging ervan, terwijl de politie wel een proces-verbaal zou hebben opgesteld. Het medisch attest dat verzoeker met betrekking tot dit incident neerlegt, bevestigt louter zijn werkonbekwaamheid (administratief dossier, map 'Documenten', medisch attest; NPO verzoeker, p. 6), maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de door hen beschreven gebeurtenissen op 2 september werkelijk hebben plaatsgevonden.

Verzoekers verwijzen tevens naar de moord op hun echtgenoot/vader die procureur was en vermoord werd na eerst bedreigd te zijn geweest om hun gebrek aan vertrouwen in de politie aan te tonen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekers hun situatie vandaag de dag anders is dan toen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar echtgenoot in de jaren '90 vermoord werd in opdracht van de procureur-generaal omdat hij weigerde de zaak op te lossen zoals zij wilden (NPO verzoekster, p. 8, 12). Heden betreft het een probleem met een privépersoon omwille van een aangegane lening die verzoekster niet kan terugbetalen, waarvan hoger is gebleken dat de Georgische autoriteiten bereid zijn om verzoekers te helpen.

Verzoekers zochten verder geen hulp via andere instanties noch schakelden ze de hulp in van een advocaat (NPO verzoekster, p. 11; NPO verzoeker, p. 16). Er kan echter verwacht worden dat – indien verzoekers het gevoel hadden dat zij niet geholpen werden door de politie of dachten niet op hun bescherming te kunnen rekenen – dat zij verdere stappen zouden ondernemen en op een andere manier bescherming probeerden te verkrijgen.

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat hun echtgenoot/vader in het verleden vermoord werd en zij in Georgië problemen hebben gekend omdat verzoekster een aangegane lening niet kan terugbetalen. Wel wordt geoordeeld dat deze feiten niet aantonen dat verzoekers in geval van problemen met M.R. geen beroep zouden kunnen doen op bescherming door de in Georgië aanwezige autoriteiten. De bewering dat zij omwille van de geleden voorvallen psychologische problemen kennen, kan hierop geen ander licht werpen. In zoverre de Raad kan aannemen dat een aantal gebeurtenissen in het leven van verzoekers hen emotioneel hebben geraakt, kan dit gegeven evenwel niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming daar dit niets wijzigt aan de bevinding dat zij beroep kunnen doen op bescherming door de Georgische overheid. De Raad bemerkt verder dat verzoekers voor hun verklaarde mentale gezondheidsproblemen gebruik kunnen maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij tonen overigens niet aan dat zij, om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, bij terugkeer naar Georgië geen toegang zullen hebben tot de eventuele benodigde psychologische en medicamenteuze ondersteuning.

Gelet op het voorgaande, overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen met M.R., geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Een algemene verwijzing naar femicide doet hier niet anders over denken. Zij tonen niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

6.5. De overige door verzoekers voorgelegde documenten (administratief dossier, map 'Documenten') zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen.

Het videofragment met betrekking tot een familie die in een gelijkaardige situatie vermoord werd, heeft geen invloed op de bovenstaande analyse en volstaat niet om in hoofde van verzoekers een individueel en objectief risico vast te stellen.

De Georgische medische documenten hebben betrekking op verzoeksters ziekenhuisopnames in mei 2021 en juni 2022, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Het rapport van het Nationaal Forensisch Bureau bevestigt dat verzoekster een onderzoek heeft laten uitvoeren naar haar verwondingen die zij opliep na haar bezoek aan M.R.. Het afschrift van haar klacht bij de politie op 1 september 2022, bevestigt het incident dat verzoekster op die dag met M.R. heeft gekend. De documenten met betrekking tot verzoekers hun echtgenoot/vader bevestigen diens identiteit en het feit dat hij procureur was in 1989-1990, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Het artikel met betrekking tot het overlijden van verzoekers hun echtgenoot/vader bevestigt zijn overlijden, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

Deze documenten alsook het videofragment wijzigen echter niets aan de bevinding dat verzoekers heden geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op bescherming door de in Georgië aanwezige autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Hetzelfde geldt voor de CD met opgenomen audiofragmenten betreffende de bedreigingen door M.R. (NPO verzoeker, p. 7) en de zelfgeschreven brief van verzoeker waarin hij de gebeurtenissen neerschrijft, die overigens slechts beperkte bewijswaarde genieten vermits de authenticiteit van wat wordt afgespeeld en neergepend niet kan worden nagegaan.

6.6. Het loutere gegeven dat Georgië niet opnieuw werd opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst die werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 2023, volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Verzoekers moeten nog steeds aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees hebben dat zij persoonlijk worden vervolgd of dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade lopen, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49).

6.7. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft hun problemen in Georgië geen bescherming zouden kunnen krijgen. Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekers brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

8. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is dan ook niet geschonden.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1832 staat onder eed en tolkt Georgisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers hebben vooreerst een “technische repliek” op deze beschikking en stellen dat, in weerwil van wat hierin wordt uiteengezet, het gegeven dat hen bij de kennisgeving van de bestreden beslissingen ten onrechte werd gemeld dat er in hunnen hoofde een verkorte beroepstermijn van 10 dagen gold hun rechten van verdediging wel degelijk heeft geschaad. Voor wat betreft het bestaan van bijzondere procedurele noden, wijzen verzoekers erop dat verzoekster een aantal beroertes heeft gehad en dat dit “een impact heeft gehad”. Op inhoudelijk vlak vinden verzoekers het bijzonder pijnlijk dat in de beschikking wordt verwezen naar een goed uitgebouwd rechtssysteem in Georgië. Hun echtgenoot/vader was immers een procureur die in de jaren '90 werd vermoord en deze moord is ongestraft gebleven. Dit is een gegeven dat zij – onderbouwd met stukken, meer specifiek een proces-verbaal met vertaling – hebben aangebracht bij verweerder en dat rechtvaardigt dat er in hunnen hoofde sprake is van een “vertrouwensbreuk” met de politie. Gevraagd of zij in hun specifieke situatie aanspraak kunnen maken op overheidsbescherming en of zij hiertoe concrete stappen hebben ondernomen, stellen verzoekers dat de overheid hen geen bescherming kan bieden tegen de druk die de criminelen van wie zij geld hebben geleend op hen uitoefenen. Zij verwijzen naar hun verzoekschrift en hun aanvullende nota's en stellen dat uit de hierbij gevoegde stukken blijkt dat personen die zich in een gelijkaardige situatie bevonden om het leven werden gebracht. Verzoeker wijst erop dat hij naar de politie is gegaan voor hulp, maar de dag nadien is aangevallen, wat enkel maar kan wijzen op indiscreties en corruptie binnen de politiediensten. De documenten betreffende zijn hospitalisatie ondersteunen deze verklaringen. Verzoekers stellen besluitend dat hun enige wens t.a.v. hun overheid erin bestaat dat deze zou tussenkomen om een regeling te kunnen treffen met de personen aan wie zij geld verschuldigd zijn, maar dat het voor de criminelen belangrijk is om hun schrikbewind te kunnen blijven voeren en de politie hen hierin ondersteunt. Verder bevraagd, licht verzoeker nog toe dat hij bij zijn tweede interview bij verweerder alle nuttige documenten heeft neergelegd op een usb-stick maar dat deze niet werden bekeken. Verzoekster wijst erop dat zij gedurende 44 jaar wiskunde heeft onderwezen en een goed businessplan had opgesteld, maar dat de coronapandemie dit heeft doen mis lopen. Gevraagd naar hun concrete vrees bij terugkeer, stelt verzoekster dat, nog na hun vertrek, familieleden die hetzelfde als zij hebben meegemaakt werden vermoord. Verzoeksters echtgenoot werd eerst bedreigd en nadien vermoord, wat zij staven d.m.v. een krantenartikel. Toen haar zoon werd aangevallen, heeft verzoekster dit aangeklaagd bij de politie. Toen zij daags nadien opnieuw werden aangevallen hebben zij – het lot van hun echtgenoot/vader indachtig – besloten te vluchten, nadat zij eerst nog tien dagen zijn ondergedoken gebleven in Georgië, wat hun leven heeft gered.”

Ter terechtzitting leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingen-wet een aanvullende nota neer waarbij zij in twee delen bijkomende stukken voegen. Verzoekers benoemen het eerste deel als volgt:

- “1. Inschrijving van tweede verzoeker aan de UCLouvain in richting ‘master de spécialisation en gestion de risques financiers’*
- 2. Overlijdenscertificaat van de echtgenoot eerste verzoekster – vader tweede verzoeker*
- 3. Krantenartikel over overlijden vader*
- 4. Vertaling krantenartikels naar aanleiding van moorden gepleegd om financiële redenen (schulden)”*

In de inventaris bij voormelde nota benoemen verzoekers de stukken in het tweede deel als volgt:

- “1. verklaring van verzoekers in het Frans*
- 2. youtube-vertaling*
- 3. youtube- vertaling*
- 4. overlijdensacte vader + vertaling*
- 5. c.v. van vader van 2^e verzoeker – echtgenoot 1^e verzoeker*
- 6. uittreksel strafdossier + vertaling*

7. vertaling krantenartikel + artikel
8. hospitalisatie + vertaling van de (onleesbaar)
- 9 - 10. attesten Rode Kruis
- 11 - 12- 13. Documenten m.b.t. studies van 2e verzoeker"

5.1. Met betrekking tot de *“technische repliek”* van verzoekers ter zitting op de beschikking van 16 april 2024, stipt de Raad vooreerst aan dat bij de kennisgeving van de bestreden beslissingen door de verwerende partij op correcte wijze wordt gewezen op de beroepsmogelijkheden zoals voorzien in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt zowel de beroepstermijn van dertig dagen vermeld zoals voorzien in het eerste lid van voormeld artikel, als de beroepstermijn van tien dagen zoals voorzien in het tweede lid van artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet. In weerwil van het betoog ter zitting wordt nergens gesteld dat er in hoofde van verzoekers een verkorte beroepstermijn van tien dagen gold.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een *“versnelde”* procedure werd toegepast in dit dossier houdt evenmin in dat er een verkorte beroepstermijn van toepassing is.

In casu heeft de commissaris-generaal de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van de verzoeken om zijn beslissing te nemen, niet gerespecteerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van vijftien werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen tien dagen betreft, maar wel dertig dagen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116; RvS 27 mei 2021, nr. 250.711). Zoals reeds gesteld in voormelde beschikking, is de korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld geheel te wijten aan het feit dat hun advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd. Voorts blijven verzoekers hangen in een algemeen betoog en duiden zij niet concreet aan welke argumenten zij niet naar voren zouden hebben kunnen brengen in het verzoekschrift.

5.2. Voor wat betreft het bestaan van bijzondere procedurele noden, herhalen verzoekers dat verzoekster een aantal beroertes heeft gehad en dat dit *“een impact heeft gehad”*. De Raad wijst erop dat hij zich hierover reeds heeft uitgesproken onder punt 5 in voormelde beschikking. Door louter nogmaals te wijzen op de gezondheidstoestand van verzoekster, werpen zij geen ander licht op de gedane vaststellingen en maken zij geen bijzondere procedurele noden aannemelijk.

5.3. Verder betogen verzoekers ter terechtzitting dat zij in hun specifieke situatie geen aanspraak kunnen maken op overheidsbescherming en verwijzen zij hiertoe naar de moord op hun echtgenoot/vader in de jaren '90 en de corruptie binnen de politiediensten, getuige hiervan de aanval op verzoeker nadat zij klacht hadden ingediend, alsook de bedreigingen omwille van een aangegane privélening die verzoekster niet kan terugbetalen.

Zoals reeds vermeld in de beschikking van 16 april 2024 wordt niet betwist dat hun echtgenoot/vader in het verleden werd vermoord. De Raad wees er evenwel op dat *“verzoekers hun situatie vandaag de dag anders is dan toen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar echtgenoot in de jaren '90 vermoord werd in opdracht van de procureur-generaal omdat hij weigerde de zaak op te lossen zoals zij wilden (NPO verzoekster, p. 8, 12). Heden betreft het een probleem met een privépersoon omwille van een aangegane lening die verzoekster niet kan terugbetalen, waarvan hoger is gebleken dat de Georgische autoriteiten bereid zijn om verzoekers te helpen.”*

Uit hun verklaringen blijkt verder dat de overheid wel degelijk stappen had ondernomen om hen te helpen. Voormelde beschikking duidt hierover: *“Zo noteerde de politie verzoeksters verklaringen toen zij op 1 september naar de politie ging en gaven aan dat zij direct contact zouden opnemen met M.R. (NPO verzoekster, p. 7). Verzoekster verklaarde echter dat zij geen contact meer had opgenomen met de politie om zich te informeren (NPO, p. 8). Op de vraag waarom zij dat niet deed, antwoordde verzoekster dat de politie haar zou informeren, maar dat zij geen mobiele gsm had en dat zij de situatie niet wilde laten escaleren (NPO verzoekster, p. 12). Dit is echter tegenstrijdig waar zij aangaf dat de politie haar tweemaal probeerde te bellen op haar gsm na het incident op 2 september. Verzoekster verklaarde hierover dat zij niet opnam, omdat zij reeds besloten had het land te verlaten (NPO verzoekster, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat – indien zij werkelijk nood heeft aan bescherming - zij zich zou informeren bij de politie of zou antwoorden als zij contact opnemen met haar. Bovendien toont dit de bereidwilligheid van de Georgische autoriteiten aan om u te helpen. Dit blijkt eveneens uit het feit dat de politie volgens verzoekers hun verklaringen na het incident van 2 september naar hun appartementsgebouw kwam, een proces-verbaal opstelde en zowel de getuigenissen van verzoekster als haar buurvrouw nam (NPO verzoeksters, p. 10; NPO verzoeker, p. 14-15). Bovendien belde de politie ook nog naar verzoeker om de daders te verifiëren (NPO verzoekster, p. 11; NPO verzoeker, p. 14). Er kan verwacht worden dat verzoekers het onderzoek van de politie zouden afwachten, zeker gezien de politie wel degelijk stappen ondernam om verzoeker te helpen.*

Het loutere feit dat verzoeker werd aangevallen de dag nadat verzoekster klacht heeft ingediend, betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hen bescherming te bieden tegen hun belager. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen klacht indiende tegen de personen die hem aanvielen en dat hij zich niet informeerde of de daders al gearresteerd waren. Hij verklaarde dat hij geen interesse had hierin en dat M.R. gewoon iemand anders zou sturen (NPO verzoeker, p. 15). Er kan echter verwacht worden dat verzoeker klacht zou indienen of zich zou informeren over de stand van zaken in zijn dossier. Zeker gezien de ernst van de feiten, aangezien hij verklaarde dat hij mesverwondingen had (NPO verzoeker, p. 6). De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Hierbij dient opnieuw benadrukt te worden dat uit verzoekers hun verklaringen wel degelijk de welwillendheid van de politie blijkt.

Wat dit incident van 2 september betreft moet overigens worden bemerkt dat verzoekers geen documenten neerleggen ter bevestiging ervan, terwijl de politie wel een proces-verbaal zou hebben opgesteld. Het medisch attest dat verzoeker met betrekking tot dit incident neerlegt, bevestigt louter zijn werkonbekwaamheid (administratief dossier, map 'Documenten', medisch attest; NPO verzoeker, p. 6), maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de door hen beschreven gebeurtenissen op 2 september werkelijk hebben plaatsgevonden."

Zoals ook reeds gesteld in de beschikking van 16 april 2024 zochten verzoekers verder geen hulp via andere instanties noch schakelden ze de hulp in van een advocaat. Er kan echter worden verwacht dat – indien verzoekers het gevoel hadden dat zij niet werden geholpen door de politie of dachten niet op hun bescherming te kunnen rekenen – dat zij verdere stappen zouden ondernemen en zouden proberen op een andere manier bescherming te verkrijgen.

Door ter zitting louter eerder gedane verklaringen te herhalen, gaan zij zonder meer voorbij aan de concrete gronden van voormelde beschikking die hier reeds een antwoord op bieden, laat staan dat zij dienstige argumenten aanreiken die hier afbreuk aan kunnen doen.

Verzoekers verwijzen ter zitting naar hun verzoekschrift en hun aanvullende nota's en stellen op algemene wijze dat uit de hierbij gevoegde stukken blijkt dat personen die zich in een gelijkaardige situatie bevonden om het leven werden gebracht. Zij slagen er hiermee echter niet in om concrete en dienstige argumenten bij te brengen die afbreuk doen aan de gronden van voormelde beschikking. Over de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota van 17 februari 2024 heeft de Raad in voormelde beschikking geoordeeld dat hieruit niet blijkt dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De twee intern artikels in de aanvullende nota neergelegd ter zitting (deel 1, stuk 4; deel 2, stukken 2 en 3) waarin melding wordt gemaakt van moorden die om financiële redenen zijn gepleegd, doen hier evenmin anders over denken. Uit het loutere feit dat er in 2022 en in 2023 een incident heeft plaatsgevonden, blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Deze twee summier berichtgevingen hebben voorts geen betrekking op verzoekers en volstaan dan ook niet om in hunnen hoofde een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekers moeten dit in concreto aannemelijk maken, waartoe zij echter in gebreke blijven.

Wat betreft de overige documenten gevoegd aan de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, bemerkt de Raad als volgt.

De zelfgeschreven brief van verzoeker waarin hij de gebeurtenissen neerschrijft (deel 2, stuk 1), die overigens slechts beperkte bewijswaarde geniet vermits de authenticiteit van wat wordt neergepend niet kan worden nagegaan, wijzigt niets aan de bevinding dat verzoekers heden geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op bescherming door de in Georgië aanwezige autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Hetzelfde geldt voor de documenten met betrekking tot de studies van verzoeker aan een Brusselse universiteit (deel 1, stuk 1; deel 2, stukken 11 en 12) en met betrekking tot de burgerschapscursus die verzoekers bij het Rode Kruis hebben gevolgd (deel 2, stukken 9 en 10). Deze documenten tonen niets meer aan dan dat en zijn verder irrelevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, net zomin als het Belgisch rijbewijs van verzoeker (deel 2, stuk 13).

De overlijdensakte van verzoekers' echtgenoot/vader (deel 1, stuk 2; deel 2, stuk 4) bevestigt zijn overlijden, dat hier niet in twijfel getrokken wordt.

De overige documenten gevoegd aan de aanvullende nota van 20 september 2024 (met name: het artikel met betrekking tot het overlijden van verzoekers' echtgenoot/vader, het cv van hun echtgenoot/vader, de medische documenten met betrekking tot verzoekers hospitalisatie in mei 2021 en juni 2022, het proces-verbaal van verzoeksters klacht op 1 september 2022, het rapport van het Nationaal Forensisch

Bureau) hebben verzoekers ook neergelegd bij het CGVS. De Raad heeft deze reeds beoordeeld in zijn beschikking van 16 april 2024. Er kan niet worden ingezien op welke wijze het louter bijbrengen van diezelfde documenten een ander licht werpt op de gedane bevindingen.

Verzoeker verwijst ter zitting naar documenten die hij op een usb-stick zou hebben neergelegd en stelt hierover dat deze niet werden bekeken. Echter noch uit zijn opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat hij een dergelijk stuk heeft neergelegd of wilde neerleggen. Wel hebben de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS een CD-rom van verzoeker in ontvangst genomen, die ook door de Raad werd beoordeeld in voormelde beschikking. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Waar verzoekster ter zitting nog verklaart dat, na hun vertrek, familieleden die hetzelfde als zij hebben meegemaakt werden vermoord, komt zij niet verder dan loutere beweringen die niet worden gestaafd met objectieve elementen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 april 2024 opgenomen grond en de motieven van de bestreden beslissingen.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO